

ПОЈАВА ПРВА

- МИНА: Град у ком Дечја права
Нису сан, него јава,
Јер деци мирна је глава
Кад им се поштују права.
- УРОШ: Мина, штреберко, опет учиш неку песмицу?
- МИНА: Не, Уроше, него говорим о Дечјим правима. Ти, наравно, немаш појма о томе.
- УРОШ: Дечја права? Шта ту има да се зна. Дечје право је кад деца не иду ни лево ни десно, него само право.
- МИНА: Уроше, твој смисао за хумор долази из осећања несигурности.
- УРОШ: Охо-хо, види ти то: Мина није само штреберка, него је и психолог!
- МИНА: Члан 16. Конвенције о правима детета: имам право на заштиту од увреде и клевета.
- УРОШ: Чекај, сад звучиш као адвокат...
- МИНА: Називаш ме штреберком и тиме повређујеш моја права загарантована Конвенцијом о правима детета.
- УРОШ: Како си рекла, конкуренција о правима детета?...
- МИНА: Конвенција, Уроше, Конвенција... То је правни документ. Усвојена је 20. новембра 1989. на 44. заседању Генералне скупштине Уједињених нација. И наша држава је потписница ове конвенције, још од 1990.

УРОШ: Ау, ала си ти паметна... Лепо ја кажем: права штреб... (покрије уста шаком). Упс, замало опет да те назовем штреберком.

МИНА: Мораш да пазиш да својим речима не повређујеш другог.

УРОШ: Чекај, а имам ли ја по тој конкуренцији... овај... по тој Конвенцији, право на своје мишљење и изражавање?

МИНА: Имаш. То се помиње у члану 13 Конвенције о правима детета.

УРОШ: Е, баш лепо. Онда могу да те назовем како хоћу!

МИНА: Према члану 13. Имаш право да изражаваш своје мишљење и ставове, али тако да тиме не повређујеш права других особа.

УРОШ: Извини, а где си ти научила све те ствари?

МИНА: У својој школи „Нада Матић“. Моја школа учествује у пројекту *Образовање за права детета*.

УРОШ: Уууу, звучи страва!

МИНА: Јесте, Дечја права звуче страва.

УРОШ: Штета што у мојој школи „Прва основна школа краља Петра II“ нема ништа од тога.

(Појављује се Софија)

МИНА: Има, Уроше, има и у нашој школи, само си ти за такве ствари незаинтересован.

УРОШ: О, не, ево је ова Софија алапача!

МИНА: Уроше, шта смо рекли?! Сети се члана 13.

СОФИЈА: Да, Мина, њему треба добра едукација о Конвенцији.

МИНА: То и ја мислим.

СОФИЈА: Хајде, Уроше, полази да ти објаснимо неке ствари!

УРОШ: Али... ја сам мислио да идем на фудбал...

МИНА: Да знаш нешто о Конвенцији, знао би и за Члан 31. Који каже да имаш право на одмор и игру, али пошто не знаш, мораш прво да научиш.

СОФИЈА: Тако је, зато крећи са нама, да ти живот буде лакши.

УРОШ: Куку мени, заболе ме глава.
Сопствена ме намучише права!...

(одлазе са сцене)

ПОЈАВА ДРУГА:

ЈОВАН: Уроше, јеси ли видео Мину и Софију?

УРОШ: Здраво, Јоване. Јесам ли их видео? Ма на главу су ми се попеле!

ЈОВАН: Да, стварно су мало напорне.

УРОШ: Дале су ми задатак да прочитам неку Конвенцију о правима детета. И још су рекле да ће после да ме преслишају!

ЈОВАН: А мени су дале још тежи задатак. Треба да направим анкету.

УРОШ: Какву анкету?

ЈОВАН: Ма, нешто као... како деца желе да им изгледа град, шта су дечје потребе и тако то...

УРОШ: Их, па то ти је лако.

ЈОВАН: Ма немој, лако... Треба да испитам најмање педесеторо деце.

УРОШ: Ма све ћемо да измислимо. Ево, овако: прво дете нека буде, нека буде... Јова из Крчагова.

ЈОВАН: Добро, а шта Јова жели у свом граду?

УРОШ: Дизниленд!

ЈОВАН: То би било супер! Ево, пишем... Диз-ни-ленд...

УРОШ: Па онда, нека два клинца из Татинца. Они желе да имају терен за скејтборд.

ЈОВАН: Yes! Yes! То је супер! А је л може, на пример, да нека Маја из Међаја жели бесплатан сладолед уторком за сву децу у граду.

УРОШ: Може. Али ми, из школа „Нада Матић“ и „Прве основне школе краља Петра II“, сваки дан по бесплатан сладолед, јер ми учимо Дечја права.

ЈОВАН: Тако је! Нећемо цабе да се мучимо.

УРОШ: Додај и ово: неки Ђурица из насеља Турица жели да ти и ја добијемо по једну конзолу PlayStation 4.

ЈОВАН: Их, баш ми?

УРОШ: Добро, онда само ја.

ЈОВАН: А откуд тај неки Ђурица из Турица зна за нас двојицу?

УРОШ: Како откуд? Па анкетирали смо га.

(Улазе Мина и Софија. Оба Дечака се праве да раде оно што им је задатак. Први чита, а Други нешто записује)

МИНА: Нашла се два забушанта, а?

УРОШ: Немој да нас називаш погрдним именима! Члан број 13!

СОФИЈА: Јоване, јеси ли завршио анкету?

ЈОВАН: Нисам још, Софија. Анкетирао сам десетак наших вршњака.

СОФИЈА: Десетак? Али рекла сам ти најмање педесет!

УРОШ: Охо-хо! То је повреда члана 32. Конвенције: заштита од дечјег рада. Овако пише: држава је дужна да заштити децу од укључивања у рад који представља претњу њиховом здрављу...

МИНА: Добро, Уроше, не претеруј.

УРОШ: Аха, сад кад знам своја права – претерујем, је ли?

СОФИЈА: (Јовану) Дај да видим те анкете које си завршио.
(Девојчице читају заједно)

МИНА: Дизниленд?!

СОФИЈА: Терен за скејтборд?!

МИНА: Конзоле и сладоледи?! Какве су ово глупости?

ЈОВАН: Па то деца желе...

СОФИЈА: Једно су жеље, а друго потребе. Зар не уочаваш разлику?

УРОШ: Мени су жеље и потребе једно исто. Треба ми оно што желим, а желим оно што ми треба.

МИНА: Дечја права обавезују државу да ти обезбеди оно без чега се не може. Не мора држава да ти купује конзолу.

СОФИЈА: Или сладолед.

ЈОВАН: Па шта онда мора?

МИНА: Много тога. Уосталом, дођите на радионицу о Правима детета, па ћете научити да разликујете жеље од потреба.

ПОЈАВА ТРЕЋА

ЈОВАН: Баш лепо што смо научили понешто о Дечјим правима.

УРОШ: И ја се због тога осећам боље.

МИНА: Да, свако се осећа сигурније када зна која су му права и како да их оствари.

СОФИЈА: Опет се потврђује да је знање – моћ!

ЈОВАН: Само, нисам се надао да и из овога може да се добије домаћи...

МИНА: Није то, Јоване, никакав домаћи. Само треба да напишете нешто на тему „Подршка породици – најбоља подршка деци.“

УРОШ: Ух, баш звучи лако, нема шта...

СОФИЈА: То је слоган Дечје недеље за ову годину.

ЈОВАН: До када то мора да се напише?

МИНА: До среде.

СОФИЈА: Јесте, а онда ћете вас двојица заједно да прочитате тај текст на Тргу.

ЈОВАН: На Тргу?

МИНА: Да, на Тргу ће у среду бити програм.

СОФИЈА: Биће неколико стотина деце.

УРОШ: Толико?!

ЈОВАН: Ух, ја већ имам трему...

МИНА: Ми сада идемо, а вас двојица остајете да смислите текст.
(Мина и Софија оду)

УРОШ: Ау, ништа од мог фудбала данас...

ЈОВАН: Ма, зачас ћемо ми то. Како је рекла да се зове тема?

УРОШ: „Подршка породици – најбоља подршка деци.“

ЈОВАН: Хајде, да смислимо песмицу.

УРОШ: Да пробамо.

ЈОВАН: Један стих ти, један ја.

УРОШ: Хајде ти први.

ЈОВАН: Добро. На пример, овако...
Подршка је породици нужна...

УРОШ: *Да нам деца не би била тужна...*

ЈОВАН: *Зато мора и друштво да брине...*

УРОШ: *За квалитет породице фине...*

ЈОВАН: *Породица када има штете...*

УРОШ: *То свакако погађа и дете...*

ЈОВАН: *Када нам је породица јача...*

УРОШ: *Биће среће и масних колача!..*

ЈОВАН: Чекај, то ти је глупо. Дај нешто друго.

УРОШ: Хајде опет.

ЈОВАН: *Када нам је породица јача...*

УРОШ: *Звезда има више навијача...*

ЈОВАН: Уроше, не глуми се!

УРОШ: Па повукла ме песма, шта да радим. Идемо поново.

ЈОВАН: *Када нам је породица јача...*

УРОШ: *Биће мање и дечијег плача...*

ЈОВАН: То може. И сада нешто за крај:
Ој, државо, то нису ситнице...

УРОШ: *Чувај децу преко породице!*

ЈОВАН: Одлично! Направили смо сјајну песму!

УРОШ: Супер, идемо сад на фудбал! (Одлазе)